

κ' ἐπιτήδεις τὸ πῆρην μίς 'στῆς φωτίας τὴν βροσί
πρὸ νὰ τραβήξῃ τὸν Ἐτίμ ἀπ' τὰ καλυμβράκια.

Φ.—Κι' ἐγὼ θαρρῶ 'στοῦ Βούγκιχαμ πῶς εἶμαι τὸ Παλάτι
καὶ λέω τῆς μαμμίτισας μας γίλιεις φοραῖς σπολλάτη.
Πρυγύρω μου Πατρίκιος καὶ Λάρδοι δικλωμάταις,
ῥιδαῖς πάνε κι' ἔρχονται μὲ κυμαὰ γεμάταις,
καὶ κάτι παραγιμιστὰ κι' ἄλλοζιώτικα μυδρέλια,
πὺ μόνο μὲ τὴν μυρωδιὰ μεῦ πέρτουνε τὰ σάλια.

Π.— Μὰ κι' ἐγὼ μὲ οἱ πατῶ
καὶ τὴν μάμμη χαϊρετῶ.
Χαῖρε μάμμη, χαῖρε νόνα,
πὺ νὰ βασιλεύς χρόνους
μὲς 'στὴν φίλην Ἀλιθίονα,
καὶ σωρὸ νὰ ὄῃς ἰγγόνους.

Τρῶτ' Ἐγγλίζοι, φίλοι πρώτοι,
τρῶγες, Κούζων ποθητὴ,
μοναχὰ 'στὸ φαγοπότι
δὲν ὑποχωρῶ ποτὶ.

Νάνα τὸ συγγενολόγι κι' ἡ μαμμίτσα μας καλὰ
κι' οἱ Ρωμιοὶ τὰ νῦτα στρέφουν 'στὸν Ἐτίμ τὸν Τουρκκαλὰ.

Νά! κι' ὁ Πρίγκηψ Οὐαλλίας,
νὰ κι' οἱ Λάρδοι τῆς Ἀγγλίας,
πὺ κοπήκανε γιὰ 'μας,
καὶ 'στὸ στόμα μας θὰ πίσῃ
σὰν μελάτος λουκουμαῖς
τῆς εἰρήνης τὸ πεσέσι.

Φ.—Περικίτο κακομοῖρη, μὴν ἀκούς τὴν κουκουδάγια,
κι' ἂν ὁ Τούρκος προχωρήσῃ κι' ἀπ' ἔμπροσ κι' ἀπὸ τὰ πλάγια,
μὴ εἰ μίλητ', μὴ φοβάσαι, καὶ δὲν θέλλῃ 'στὴν Ἀθήνα,
κι' ἂν ἐσώθῃ καθὲ πάπια, κι' ἂν ἐσώθῃ καθὲ χήνα,
πίσον μελλόν τὴν Ἑλλάδα δὲν θὰ σώσουν οἱ τρανοί,
πὺ κονταῖνε πάπια χήνα μαδῶμένη νὰ γενῆ;

Περικίτο θεοτοῦμη, τὰ δεινὰ τοῦ γένους ἀστα,
καὶ τραγοῦδα τὸ γιαροῦμη
κι' ἔλα τὰ ποτήρια σπῆστα.

Περὶ ὄξῃς κι' εὐτυχίας μὴ κανεῖς ἀμφιβαλίτω
μὲς 'στὸ κράτος τῆς ρεμούλας καὶ τοῦ τόσου ρεμπιλιού,
κι' ἂς ἀνοιξῇ τέλος πάντων κι' ἡ καρδιά μας, Περικίτο,
πὺγεῖ γίνει τώρα τώρα σὰν καρδιά τὸ μαρουλιού.

Π.— Ἄλλοι λένε πῶς θὰ μείνῃ
κι' ἄλλοι πῶς ἀναχωρεῖ,
καὶ δὲν ξέρω τί θὰ γίνῃ
κι' ὁ καθένας ἀπορεῖ.

Κι' ἐγὼ στίκω κεχηνὸς
οἱ αὐτὸ τὸ γεγονός,
τὴν δὲ γνώμην καθινὸς
ὡς συμφέρουσεν τὴν κρίνω,
'στὴν ὑγείᾳ τῆς νόνας πίνω,
καὶ μουντζῶν τὴν Τουρκιὰ,
κι' ἔλα δέξου μιὰ σβερκιὰ.

Κι' ὁ Φαδουλιῆς περιπολῶν
'στὸ μέρος τῶν Θερμοπυλῶν.

Φ.— Σκιὰ τοῦ Σπαρτιατῆ Λεωνίδα,
ὅπου ποτὶ τὸ φάσμα σου δὲν εἶδα,
ἐπάκουσον κι' ἔμου τοῦ πατριώτου
κι' εὐδόκησε νὰ λείψ' ἡ συμφορά,
κι' ἀνακουχθῆν νὰ κάμωμαι ὡς ἔτου
τελειώσῃ τῆς εἰρήνης ἡ χαρὰ.

Μὴ θέλῃς, Λεωνίδα, κι' ἐδῶ πέρα,
πὺ κόσμος ἰδοξασθῇ μιὰν ἡμέρα,
τὸ Τούρκικο τὸ φρεῖ νὰ φανῇ,
λυπήσου τῆς φευγάλιας καὶ τὰ χάλια μας,
εὐδόκησε μπουνατάς νὰ γενῆ
πρὶν χάσωμε ταυὰ καὶ τὰ πασχάλια μας.

Πηλοσίαις κι' ἔλθι νὰ μοῦ μιλήσῃς,
καὶ πρὸς Διὸς ποτὶ σου μὴ θελήσῃς,
Ἰσκιε τοῦ Βασιλεῖα τοῦ θαυμαστοῦ,
νὰ ὄῃς κι' ἐδῶ τρεχάλικας καὶ πτόματα,
κι' ἂν εἴγες βασιλεύσει πρὸ Χριστοῦ
ἀρχίσις σὰν κι' ἔμας σταυροκοπήματα.

Πηλοσίαις, σκιὰ τοῦ Σπαρτιατῆ,
κι' ἔμὲ τὸν πολεμάρχο τὸν σακάτη,
βοήθησε νὰ μὴν ὑποχωρήσω
σὰν γέννημα τῆς χώρας τῆς κλεινῆς,
εὐδόκησε κι' ἐγὼ νὰ πολεμήσω
ὕπὸ σκιὰν ὀμπρίλλας θερνίσις.

Ἰὲ μὰ πὺς ἔμπροσ σου γόνυ κλίνω
κι' ἀκουσε τὰ πολλὰ μῶν παρακάλια,
κι' ἔπεισε με τούτο θαμπάλινο
νὰ σπᾶσω δὴν Νικαίμῃδων κεράλια,
χωρὶς νὰ τσακισθῇ τὸ παρασῶλι
καὶ δίχως νὰ τὸ θέξῃ Τούρκου βόλι.

Ἦλθα νὰ πολεμήσω τοὺς τυράννους
κι' ἀφῆκα τὰς κλεινὰς ἰσπερφόους,
πὺ πανηγύρι γίνεται μεγάλο
γι' αὐτὸν τὸν λαβωμένο καὶ τὸν ἔλλο,
καὶ θηλυκὰ προστρέγουν ντιλικάτα
μ' αἰσθητά φιλάνθρωπα γεμάτα.

Κι' ἂν ἔδειξαν τοῦ κράτους τὰ Ταμεία,
μὰ γέμισαν πολλὰ Νοσοκομεία,
κι' ἀκούς μὲ πληγωμένων βογγητὰ
κιχλιματὰ, ψὶ ψὶ καὶ χωρατὰ,
καὶ βλῆσις γιλασταῖς φιλανθρωπικίς,
πὺ βοηθῶν πολὺ τῆς θεραπεικίς.

Τῆς Ἀθηνᾶς ἡ πάγκαλος ἡ πόλις,
τὸ σῆμωμα τῆς οἰκουμένης ὅλης,
ἀκόμη δὲν ἔπῃρε μυρωδιὰ
πῶς τόσαις ποτιστικίμας γολαῖς,
πῶς ἔπσαν μονάκριβα παιδιὰ
καὶ μάναις 'μαυροφόρσαν πολλαῖς.

Γιὰ τὴν ντροπὴν τὴν τόση δὲν τὴν νοιάζει,
γελᾷ, σεισοπυγίει, διακακοδέζει,

βρόντος δὲν τὴν ξαφίζει τουφεκιὰς,
καὶ τόσο χαχανίζουν ὄλας κι' ὄλοι,
ὅπου θαρρεῖς ἡ νίκη τῆς Τουρκίας
πὼς κάνει τὴν καρδιά μας περιβόλι.

Θεοῦλη μου, τί κόσμος καὶ τί πλάσις !...
κι' ἐν τὴν ἀναίσθησία του γελᾶσης,
κι' ἐν τὴν ἀναίσθησία του πονίσης
καὶ γύσης ὅσα δάκρυα ἔμπορίσης,
κι' ὁ πόνος καὶ τὸ γέλοιο πᾶν χαμμένα
γὰ μούτσουνα Ρωμηῶν μαμαρωμένα.

Πρόσιθε, Λεωνίδα, μετὰ πόνου
κι' ἐπάκουσον κι' ἐμοῦ τοῦ φαμαρμένου,
κι' ἄς ἡσυχάσουν ἄγρηγορα κι' ἀκόπως
οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως τῶν πόλων,
κι' ἄς γίνῃ τέλος πάντων ὅπως ὅπως
τῆς εὐκλεοῦς εἰρήνης τὸ συμβόλιον.

Νὰ πιούμεε τοῦ Γιαννάκη τῆς γρανιταίς,
νὰ μας τραβοῦνε μάτια σὰν μαγνήταις,
ν' ἀρχίσῃ ρουφηξιά, ζωὴ καὶ κότα,
νὰ ξεκαλύσουν ὄλα πὰ μπαούλα των,
καὶ νὰ γελῶν πασίχαροι σὰν πρῶτα
μαζὶ μὲ τὴν κυρά των καὶ τὴν δούλα των.

Ν' ἀκοῦμε φουσαρμόνικα, λαυτέρνα,
ν' ἀλλάξουν κάθε τόσο τὰ Κουβέρνα,
ἡ δόξα τῆς μεγάλης μας τῆς γῆς
νὰ σκίπῃ τὸ Παλάτι μας τὸ τρίπατο,
καὶ κάθε Σακαράκας τῆς φυγῆς
νὰ βγαῖῃ τὸ σπαθὶ του 'στὸν περίπατο.

Καθ' ὕπνου νὰ βροντοῦν τῶν ὄπλων κρότοι,
νὰ γίνωνται τριχάματα καὶ σάλτοι,
κι' ἀπὸ πολὺ μονάχα φαγοπότη
νὰ βλέπομε κι' ἡμεῖς τὸν Ἐριάλτη,
ἐκείνον ὀπλαδὴ τὸν Σατανά,
ποῦ 'πρόδωσε 'στὸν Σέρη τὰ σινά.

Ἡ δὲ Πατρίς, ποῦ τώρα κουρασμένη
ρχατ' λουκοῦμι Φράγκικο προσμένει,
τοῦ λήξαντος πολέμου τὴν θυσίαν
ἄς τὴν ἀναπληρώσῃ διὰ γάμων,
κι' ἄς ὀπλισθῇ καθεὶς μ' εὐαισθησίαν
δίκα μεραρχῶν Ἰσποποτάμων.

Μεγάλε Σπαρτιάτη Λεωνίδα,
μολὼν λαβὴ τὴν ἔσπιλον λιπίδα.
Δίξου τὴν ἀπὸ μείνα γιὰ μεγάλα,
καὶ τώρα, πρὶν ἀπὸ σπῆτι μου γυρίσω,
φτύσε με τὸ μαντύλι μου νὰ βγάλω
καὶ τὴν φτυσιὰ μὲ τοῦτο νὰ σκουπίσω.